אמנם ירושלים לא נפלה, אולם

הסכנה העיקרית היתה צפויה למדינה מדרום, שם איים הכוח המצרי העדיף על תל־אביב. אולם הנהגת המדינה הפנתה את מבטיה החרדים ביותר לעבר ירושלים הנצורה, פן תיפול. מאז פעולת „נחשון" באפריל, לא הגיעו אלה עוד שיירות אספקה. לוחמי העיר המעטים והבלתי־חמושים כראוי זיתרו

על כל נסיון לעבור למלחמת תנועה, לחסום את הכב
המעטים בעורף הירדני ולנתק את העיר הערבית. הם
בציפורניהם בעמדות ששכנו במרכז העיר. ואילו בשפלה,
של המרינה, ניסה הצבא העברי פעם אחרי פעם לפצ
המבצר שחסם את הדרך לירושלים הנצורה: לאמרון.
אחרי פעם טבע הנסיון הנואש של הלוחמים העברים בנ

1. הקמת בסיס המחלקה באה למשק חולדה. חיש מהר הוקמו ה„ביבאקים" — אוהלי הסיירים הקטנים. מצב־הרוח היה מרומם. הבדיחות שפעו לעשרות־יהן.

2. לחדר האוכל המחלקה צועדת בטן, צלחות ביד, המפקד בראש. מי יודע מתי יקבלו את הארוחה הבאה? אולם האנשים מחייכים למצלמה, עושים „פוזות", מנצלים כל הזדמנות להנציח רגעים קטנים־גדולים אלה.

3. השיירה משוריינים נסעו ללטרון,

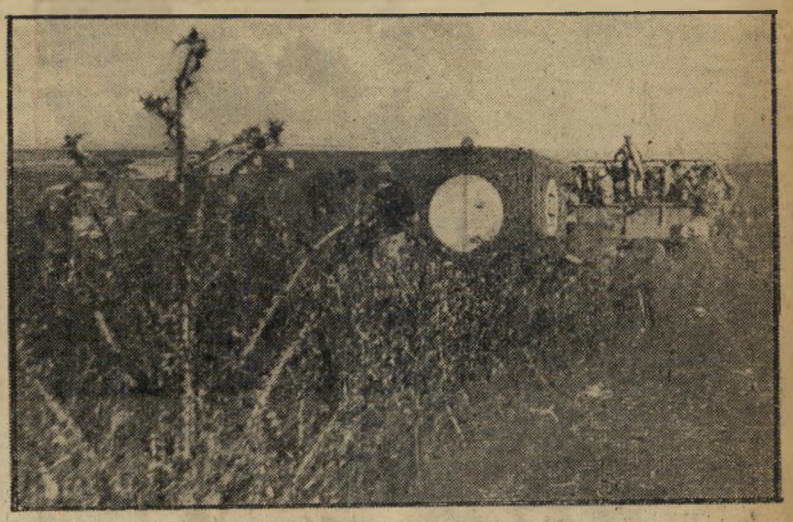

4. אמבולנסים מוכנים הסיור חזר, רוב אנשיו הרוגים או פצועים. הם מועברים לאמבולנסים שעה שהטור העיקרי, בו נמצא החייל המצלם, קיבל פקודה לכבוש את לטרון בכל מחיר. לרגע נפגשים שני הכוחות: זה שחזר מרוסק משדה הקרב, וזה היוצא לדרך.

5. לקראת לטרון הטור עובר בכביש ליד דיר־מוחזין. התמונה צולמה תוך נסיעה, ליד המחנה הצבאי בלטרון.

6. האוייב מסחער

...תו תותחי קאוקגי בהפגזה
...ן. עשרות נהרגו ונפצעו.